

Arrest

nr. 123 626 van 7 mei 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 november 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2014 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het rechtsplegingsdossier blijken volgende feiten:

1.1. Verzoeker komt toe op Belgisch grondgebied op 19 maart 2003 op grond van een toeristenvisum.

1.2. Op 29 oktober 2008 doet verzoeker een huwelijksaangifte met mevrouw C.O. Na het negatief advies van het parket van Brugge van 16 december 2008, weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van Beernem op 22 december 2008 het huwelijk te voltrekken.

1.3. Op 7 maart 2009 wordt verzoeker gerepatrieerd naar zijn land van herkomst.

1.4. Verzoeker treedt op 8 april 2009 in Egypte in het huwelijk met mevrouw C.O.

1.5. Verzoeker dient op 3 mei 2009 een aanvraag in voor een visum gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Op 8 juli 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging. Het beroep ingesteld door verzoeker tegen deze beslissing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 34 795 van 25 november 2009.

1.7. Op 31 juli 2009 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Beernem de erkenning van de Egyptische huwelijksakte.

1.8. Op 16 november 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een visum gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 15 juni 2010 oordeelt de rechtbank van eerste aanleg te Brugge dat de weigeringsbeslissing van 31 juli 2009 ten onrechte werd genomen.

1.10. Aan verzoeker een visum type D afgeleverd in het kader van gezinshereniging met zijn echtgenote in België. Uit het administratief dossier blijkt dat daartoe op 2 augustus 2010 een positieve beslissing werd genomen.

1.11. Op 13 augustus 2010 meldt verzoeker zich bij de gemeente Beernem in het bezit van een internationaal paspoort met visum type D met vermelding B.20. met oog op ontvangst van zijn verblijfsdocument, in casu een F-kaart. Uit mailcorrespondentie van 12 november 2010 blijkt dat de gemeenteambtenaar op de hoogte was van het gegeven dat hij verzoeker, in afwachting van zijn F-kaart, normaliter in het bezit moest stellen van een bijlage 15. Immers, conform artikel 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) dient het gemeentebestuur een bijlage 15 af te leveren als bewijs dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt deze bijlage voorlopig het verblijf van de betrokken vreemdeling tot hij het verblijfsdocument heeft ontvangen waarop hij recht heeft.

Evenwel blijkt uit de mail van 12 november 2010 dat het gemeentebestuur nog niet op de hoogte was van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 15 juni 2010 waarin de rechtbank van eerste aanleg te Brugge oordeelt dat de beslissing van 31 juli 2009 van de gemeenteambtenaar om het Egyptische huwelijk te erkennen ten onrechte werd genomen (zie punt 1.9).

1.12. Op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt van verzoeker vereist dat hij op 13 augustus 2010 een aanvraag ondertekent voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19), met name in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgisch onderdaan, niet nagelaten het feit dat verzoeker in het bezit was van een visum type D zodat reeds was geoordeeld dat verzoeker voldeed aan alle voorwaarden inzake gezinshereniging op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

1.13. Verzoeker wordt op 8 december 2010 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.14. Op 20 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 3 december 2013.

Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: S

Voorna(a)m(en): K.A.M.

Nationaliteit: Egypte
(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit informatie die wij ontvingen van de gemeente Jabbeke op 10.09.2013 blijkt dat betrokkene sinds 26.08.2013 niet meer samenwonen op het gemeenschappelijke adres in de (...). Betrokkene woont sinds 26.08.2013 in de (...).

Volgens betrokkene werd de echtscheiding ingezet.

Betrokkene werd uitgenodigd om documenten aan te brengen die zijn sociale en economische integratie in België aantonen zoals vereist in artikel 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene ondertekende deze uitnodiging op 30.09.2013 en kreeg tijd tot 29.10.2013 om de documenten voor te leggen.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- Geel klevertje van de ziekteverzekering: een klever van de ziekteverzekering is geen bewijs dat betrokkene op welke wijze dan ook geïntegreerd zou zijn in België en vormt dan ook geen enkel argument bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

- Arbeidscontract in het kader van IBO-overeenkomst: deze heeft als startdatum 15.10.2012. Een tewerkstelling in het kader van een IBO-overeenkomst heeft te weinig stabiliteit aangezien na afloop van de IBO geen zekerheid van een vaste tewerkstelling bestaat. Tevens werden er geen loonfiches voorgelegd voor de afgelopen periode zodat het onmogelijk is om de financiële situatie van betrokkene accuraat te kunnen inschatten. Het arbeidscontract vormt dan ook geen bezwarend element dat een terugkeer naar het thuisland in de weg zou kunnen staan.

- Als laatste wordt een afdruk van de huwelijksakte voorgelegd. Tevens wordt er eigenhandig bijgeschreven dat de echtscheiding werd ingezet. Dit bevestigt dat betrokkene hier momenteel geen affectieve, emotionele of sociale banden meer heeft, waardoor een terugkeer naar zijn thuisland op zich geen probleem kan vormen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker stelt dat hij onder oud artikel 42quater van de vreemdelingenwet, over een onherroepelijk vastgesteld verblijfsrecht beschikt. Het eerste middel belicht de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (hierna: de bestreden beslissing) dan ook vanuit die stelling. In een eerste middel voert hij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van oud artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Verzoeker werpt ook nog een manifeste beoordelingsfout op. Het eerste middel wordt als volgt uiteengezet:

"IV.4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door mede te delen dat zijn verblijfsrecht beëindigd wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling niet alleen draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen maar dat ook iedere administratieve rechtshandeling moet buigen op een correcte toepassing van de wet.

Dit is in casu niet het geval.

De verzoeker beschikt over een onherroepelijk vastgesteld recht waaraan de Dienst Vreemdelingen-zaken geen afbreuk kan doen.

Inderdaad.

a)

Uit het artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet (ingevoegd door de Wet van 08/07/2013, in werking getreden sinds 22/09/2011) blijkt immers dat er slechts een einde aan het verblijfsrecht van een familielid van de burger van de Unie kan gesteld worden binnen de drie jaar na erkenning van het verblijfsrecht.

b) Hieruit volgt dat indien blijkt dat de bestreden beslissing getroffen werd buiten de periode van de verblijfsduur van drie jaar, de verzoeker zijn verblijfsrecht op onherroepelijke wijze verkregen heeft,

waaraan geen afbreuk meer kan gedaan worden.

IV.4.2.

Het huwelijk werd afgesloten op datum van 08/04/2009 (zie stuk met nr. 3) en duurt tot op heden voort (zie stukken met nrs. 5 en 7).

De beslissing tot het stellen van een einde aan het verblijfsrecht is genomen op datum van 20/11/2013.

Ondertussen zijn sinds de visumaanvraag tot verblijf in België in functie van het huwelijk meer dan 3 jaren verstreken tussen de verblijfsaanvraag en de bestreden beslissing.

Inderdaad de verzoeker deed zijn eerste aanvraag op datum van 03/05/2009 (zie stuk met nr. 29).

Dit betekent bijgevolg dat tussen de aanvraag tot verblijf dd. 03/05/2009 en de bestreden beslissing dd. 20/11/2013 meer dan 3 jaren verstreken is, zijnde 4 jaar en 7 maanden.

Het verblijfsrecht is bijgevolg op onherroepelijke wijze verkregen.

a) Had de Dienst Vreemdelingenzaken anders geoordeeld dan had zij het verblijfsrecht van de Verzoeker enkel en alleen kunnen beëindigen voor het verstrijken van de 3 jaren op datum 04/05/2012 toen de bepalingen van het artikel 42quater § 1, 4° (oud) Vreemdelingenwet van toepassing waren.

b) Sinds 04/05/2012 is het verblijfsrecht onherroepelijk verkregen en kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer anders oordelen én geen toepassing maken van de bepalingen van artikel 42 quater § 1, 4° (nieuw) Vreemdelingenwet, die pas in werking is sinds 11/07/2013.

IV.4.3.

Inderdaad.

Er zijn meer dan 3 jaren verstreken aangezien de berekening van het definitief verkrijgen van het verblijfsrecht NIET start vanaf de afgifte van de afgifte van de F-kaart maar wel degelijk start vanaf het zich

kenbaar maken als familielid van een burger van de Unie, in casu vanaf de aanvraag dd. 03/05/2009.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelinge betwistingen (zie het arrest met nr. RvV 78 933,10 april 2012), met verwijzing naar de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt de afgifte van een verblijfsvergunning niet als een rechtscheppende handeling beschouwd maar als een declaratieve handeling.

Dit wilt dus zeggen dat de Dienst Vreemdelingenzaken dat de afgifte van een F-kaart niet als startdatum geldt, maar wel het zich kenbaar maken als familielid van een burger van de Unie :

"Volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt het recht van de onderdanen van een lidstaat om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven met de in het EU-Verdrag genoemde oogmerken, rechtstreeks toegekend door het Verdrag of, al naargelang het geval, door de ter uitvoering daarvan vastgestelde bepalingen.

De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat moet niet worden beschouwd als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Europese Commissie tegen Koninkrijk België, nrs. 62 en 63, met verwijzingen naar eerdere rechtspraak.)

Het Hof heeft eveneens gesteld dat het recht van toegang tot het grondgebied van een lidstaat van een onderdaan van een derde land, die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, louter aan de familiebetrekking wordt ontleend.

Derhalve is ook de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een derde land, die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij de lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een derde land ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt (HvJ 14 april 2006, C-157/03, Europese Commissie tegen Koninkrijk Spanje, m. 28).

Artikel 10 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden bevestigt deze rechtspraak door te stellen dat het verblijfsrecht van de betrokken familieleden van de burger van de Unie wordt "vastgesteld" door de afgifte van een verblijfskaart.

Voorzover bepaalde elementen uit de voorbereidende werken van de wet van 25 april 2007 (waardoor onder meer artikel 42quater in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd) van het voorgaande zouden afwijken, dienen zij buiten beschouwing te worden gelaten omdat zij in strijd met de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie zouden zijn.

Uit het bovenstaande blijkt dat het verblijfsrecht niet ontstaat door de huwelijksvoltrekking en evenmin door de afgifte van de verblijfstitel, te dezen de F-kaart, doch reeds voordien ontstaat, vanaf het ogenblik dat de aanvrager zich als een familielid van een burger van de Unie heeft kenbaar gemaakt, zijnde vanaf de aanvraag van de vestiging. De afgifte van de F-kaart vormt slechts de vaststelling dat de

betrokkene voldoet aan de voorwaarden die door de relevante bepalingen van het recht van de Unie worden opgelegd (vaste rechtspraak van de RvS, nr. 208.587 van 29 oktober 2010, m. 216010 van 26 oktober 2011, ms. 216205 en 216 206 van 9 november 2011, ms. 216320, 216321 en 216 325 van 17 november 2011, nr. 217.527 van 24 januari 2012 en nr. 218.186 van 23 februari 2012).
(zie het arrest met nr. RvV 78 933, 10 april 2012),

IV.4.4.

De verzoeker heeft zich bij zijn visumaanvraag dd. 03/05/2009 kenbaar gemaakt als familielid van een Unie-burger.

Vanaf de visumaanvraag tot de datum van de bestreden beslissing zijn meer dan 3 jaren verstreken. Ook als de berekeningsbasis ten onrechte een andere datum zou hanteren (bv. vanaf de 2de visumaanvraag of vanaf de positieve beslissing visum) dan is de noodzakelijke termijn van de 3 jaren steeds bereikt. De beslissing dd. 20/11/2013 valt dus zonder enige discussie buiten die 3 jaren.

Hierdoor is het verblijfsrecht van de verzoeker onherroepelijk vastgesteld.

Er kan dus geen einde meer gesteld worden aan het verblijfsrecht van de verzoeker."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"(...) Hij verwijst naar een email van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 11 juli 2013 waarin naar de oude wetbepaling werd gerefereerd.

Hij beweert dat zijn contract d.d. 15 oktober 2012 geen IBO- contract zou zijn, maar wel een contract van vaste tewerkstelling.

Hij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de kruispuntbank had kunnen verifiëren om te zien of hij nog steeds over een vaste tewerkstelling en inkomsten beschikte.

De verwerende partij heeft de eer op beide door verzoeker aangevoerde middelen gezamenlijk te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd in uitvoering van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1r eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1 ° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

De programmawet van 28 juni 2013 die in artikel 16 een wijziging voorzag van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, trad reeds in werking op 11 juli 2013. De nieuwe bepaling is bijgevolg van toepassing op de thans bestreden beslissing d.d. 20 november 2013 die dateert van na de inwerkingtreding van de programmawet d.d. 28 juni 2013.

De bestreden beslissing bepaalt:

"Uit informatie die wij ontvingen van de gemeente Jabbeke op 10.09.2013 blijkt dat betrokkene sinds 26.08.2013 niet "par samenwonen op het gemeenschappelijke adres (...). Betrokkene woont sinds 26.08.2013 in de (...).

Volgens betrokkene werd de echtscheiding ingezet. "

Verzoeker en zijn voormalige partner wonen sinds 26 augustus 2013 niet meer samen op eenzelfde adres. Voor de toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet is niet vereist dat het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard, doch kan het verblijfsrecht ook worden beëindigd indien er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. De laatste zinsnede van artikel 42quater, §1, 4° luidt immers "of er is geen gezamenlijke vestiging meer". (RvV 15 maart 2010, nr. 40.137; RvV 3 december 2010, nr. 52.344; RvV 11 januari 2011, nr. 54.443; RvV 31 maart 2011, nr. 59.009; RvV 14 april 2011, nr. 59.642; RvV 29 februari 2012, nr. 76.158.

Ten overvloede, dateert de thans bestreden beslissing van na de inwerkingtreding d.d. 11 juli 2013 van de Programmawet van 28 juni 2013 waarbij artikel 42quater van de Vreemdelingenwet gewijzigd werd. Verzoeker kan zich bijgevolg niet beroepen op het oude artikel 42quater.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit de bewoordingen van het contract d.d. 15 oktober 2012 zoals opgenomen in het administratief dossier, duidelijk dat er sprake is van IBO-contract zou zijn. Waar verzoeker in zijn middelen de schending van artikel 3 EVRM aanvoert, laat hij na uiteen te zetten op welke wijze hij dit artikel geschonden acht, zodat zijn middelen onontvankelijk zijn voor zover de schending van artikel 3 EVRM wordt aangehaald.

"De Raad stelt vast dat het verzoekschrift geen uiteenzetting van voldoende duidelijke middelen bevat zoals vereist bij artikel 39/69§1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980. (...) Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtstegel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of het rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden" (RvS, nr. 163.900, 20. oktober 2006; RvS, nr. 166.392, 8 januari 2007.)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 42quater van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoeker aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd. (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond (...)

2.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op

eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoeker betoogt in essentie dat hij nog voor de inwerkingtreding van het nieuwe artikel 42quater van de vreemdelingenwet reeds over drie jaar verblijf in België beschikte en dat zijn verblijfsrecht dan ook niet langer kon worden afgenomen ten gevolge van de beëindiging van de gezamenlijke vestiging.

2.5. Oud artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, luidde als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...).”

2.6. Artikel 17 van de Programmawet van 28 juni 2013 (BS 1 juli 2013), dat in werking is getreden op 11 juli 2013 wijzigt artikel 42quater van de vreemdelingenwet en luidt:

“In artikel 42quater, § 1, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007 en vervangen bij de wet van 8 juli 2011, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in het eerste lid worden de woorden “gedurende de eerste drie jaar” vervangen door de woorden “binnen vijf jaar”;

2° het tweede lid wordt opgeheven.”

Nieuw artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals het van toepassing is op het ogenblik van de uitspraak, bepaalt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

2.7. Uit de hierboven geciteerde wetsbepalingen blijkt dat de periode voor de overheid om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een Belg in het geval van de beëindiging van een gezamenlijke vestiging, geval waarvan van geen van beide partijen betwist dat het in dit geval van toepassing is, door de wet van 28 juni 2013 werd opgetrokken van drie jaar naar vijf jaar.

De voormelde wet van 28 juni 2013 voorziet geen overgangsmaatregelen. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F). Een regel kan slechts als retroactief worden gekwalificeerd wanneer hij van toepassing is op feiten, handelingen en toestanden die definitief waren voltrokken op het ogenblik dat hij in werking is getreden (GwH 16 juni 2011, nr. 107/2011, BS 24 augustus 2011).

2.8. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet regelt het verblijf op het grondgebied van de familieleden van een Belgische onderdaan. Uit artikel 40ter blijkt duidelijk dat de bepalingen uit Titel II, hoofdstuk 1 "*Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg*" eveneens van toepassing zijn op de familieleden van een Belg.

Uit artikel 40ter juncto artikel 42 van de vreemdelingenwet blijkt dat ook familieleden die een Belg begeleiden of zich bij hem voegen, beschikken over een recht op een verblijf van meer dan drie maanden.

Oud artikel 42quater juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van zowel een familielid van een EU-onderdaan als van een Belg binnen de drie jaar '*na de erkenning van het recht op verblijf*'.

In casu moet worden nagegaan of verzoeker voor de inwerkingtreding van de nieuwe wet van 28 juni 2013 op 11 juli 2013 kon bogen op een onherroepelijk vastgesteld recht. Aangezien uit het in punt 2.5 geciteerde oud artikel 42quater, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat er een einde aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belg kan worden gesteld "*gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf*", volgt hieruit dat indien blijkt dat de bestreden beslissing getroffen werd buiten de periode van de voormelde eerste drie jaar na erkenning van het verblijfsrecht, verzoeker zijn verblijfsrecht op onherroepelijke wijze heeft verkregen. Daaraan kan geen afbreuk gedaan worden door het in punt 2.6. geciteerde nieuw artikel 42quater, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de periode voor overheid om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan optrekt van drie jaar naar vijf jaar.

2.9. Oud artikel 42quater, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet stelt het uitgangspunt van de vermelde termijn van drie jaar vast op het ogenblik dat het recht op verblijf erkend wordt. Uit de bewoordingen "*erkenning van het recht op verblijf*" volgt dat het verblijfsrecht van familieleden van een Belg net zoals die van een EU-onderdaan (cf. RvS 17 november 2011, nr. 216.325) een declaratief karakter heeft. De afgifte van een D-visum gevolgd door de afgifte van een verblijfstitel, in casu een F-kaart, kunnen niet worden beschouwd als handelingen die rechten doet ontstaan, maar enkel als handelingen die er in dit geval toe strekken het verblijfsrecht van het familielid van de Belg vast te stellen. Het aan de familieleden van de Belgen toegekende recht van verblijf is evenwel niet onvoorwaardelijk, zodat zij het bewijs dienen te leveren dat ze voldoen aan de dienaangaande door de relevante bepalingen van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Anders gezegd, de afgifte van een D-visum gevolgd door een F-kaart vormt slechts de vaststelling dat de betrokkene voldoet aan de voorwaarden die door de relevante bepalingen van de vreemdelingenwet worden opgelegd.

Uit het bovenstaande volgt dat in de gevallen waarin het verblijfsrecht van het familielid van een Belg een declaratief karakter heeft, het familielid wordt geacht dit verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag tot erkenning van dit recht, op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan het familielid van de Belg dient te voldoen.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest 121/2013 van 26 september 2013 ten aanzien van familieleden van burgers van de Unie een gelijkaardige redenering gevolgd voor wat betreft artikelen 42ter en 42quater van de vreemdelingenwet (zie GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.35.7 en B.38.4). Aangezien uit de vreemdelingenwet blijkt dat ook ten aanzien van familieleden van een Belg geldt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht binnen de drie jaar '*na de erkenning van het recht op verblijf*', blijkt uit de vreemdelingenwet niet dat de wetgever een verschillende berekeningswijze heeft voorzien voor familieleden van een Belg. Eenzelfde bepaling die zonder meer van toepassing verklaard wordt op familieleden van een Belg kan geen verschillende berekeningswijzen bevatten al naargelang zij betrekking heeft op een familielid van een EU-onderdaan of een Belgische onderdaan.

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 november 2009 een tweede aanvraag om afgifte van een visum type D in het kader van gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Een visum type D werd aan verzoeker afgegeven, waardoor zijn verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging in België werd vastgesteld.

De Raad benadrukt dat de afgifte van een visum type D in het kader van gezinshereniging enkel plaats heeft na een onderzoek omtrent alle voorwaarden inzake gezinshereniging, in casu de voorwaarden gesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Aangezien werd vastgesteld dat verzoeker voldeed aan de voorwaarden in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, vormde het visum type D de vaststelling dat verzoeker het recht had om het Belgische grondgebied binnen te komen met het oog op een verblijf van meer dan drie maanden. Voorts wordt benadrukt dat ook de afgifte van een F-kaart enkel de vaststelling vormt dat de betrokkene voldoet aan de voorwaarden die door de relevante bepalingen van de vreemdelingenwet worden opgelegd, maar op zich geen rechtscheppende handeling is.

Aangezien het verblijfsrecht van het familielid van de Belg een declaratief karakter heeft, wordt verzoeker geacht dit verblijfsrecht te hebben genoten vanaf het ogenblik van de aanvraag tot erkenning van dit recht. Verzoeker genoot dus van een verblijfsrecht vanaf het ogenblik van de aanvraag, dit is 16 november 2009.

Oud artikel 42quater van de vreemdelingenwet stelde dat er gedurende de eerste drie jaar na erkenning van het recht op verblijf een einde kon worden gesteld aan het verblijfsrecht. Dit betekent dat de gemachtigde tot 25 november 2012 een einde kon stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker op grond van de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. In casu werd de bestreden beslissing getroffen op 20 november 2013, dus na het verstrijken van de periode van de eerste drie jaar na erkenning van het verblijfsrecht. Verzoeker heeft op 26 november 2012 onder oud artikel 42quater van de vreemdelingenwet op onherroepelijke wijze een verblijfsrecht verworven waaraan nieuw artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, dat pas op 11 juli 2013 in werking trad, geen afbreuk meer kan doen.

Het gegeven dat verzoeker op 13 augustus 2010 een bijlage 19ter ondertekende omdat er twijfels waren over de erkenning van het huwelijk, is in deze niet relevant. Het ondertekenen van deze bijlage 19ter was immers overbodig nu blijkt dat verzoeker op terechte wijze in het bezit was gesteld van een visum type D, gezien het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge vermeld in punt 1.9.

Uit het voormelde blijkt dat oud artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet geschonden werd. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

2.11. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van nieuw artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van het rechtsadagium "*nemo auditur propriam turpitudinem allegans*", van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker werpt eveneens een manifeste beoordelingsfout op. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“IV.5.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door mede te delen dat zijn verblijfsrecht beëindigd wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling niet alleen draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen maar dat ook iedere administratieve rechtshandeling moet buigen op een correcte toepassing van de wet.

Tevens mag de Dienst Vreemdelingenzaken niet onzorgvuldig of onredelijk te werk zijn gegaan.

De beslissing Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.)/ Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het

motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"O/77 na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het te allen redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Er kan worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

"Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

(1) is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken?

(2) is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en

(3) is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang."

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

De verzoeker voldoet aan de wettelijke voorwaarden om zijn verblijfsrecht te behouden (zie verder).

Inderdaad.

IV.5.2.

Allereerst uit het artikel 42a uater, § 1.4° van de Vreemdelingenwet (ingevoegd door de Wet van 28/06/2013, in werking getreden sinds 11/07/2013 : weergegeven hierboven onder nr. IV.2) blijkt immers dat er slechts een einde aan het verblijfsrecht van een familielid van de burger van de Unie kan gesteld worden indien het huwelijk, bij aanvang van de procedure tot ontbinding van het huwelijk niet "ten minste 3

jaar heeft geduurd. waarvan minstens één jaar in het Rijk" heeft geduurd of wanneer wel voldaan is aan deze dubbele tijdsduur het familielid niet beschikt "over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat

hij tijdens zijn verblijf niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikt over een ziektekostenverzekering".

a).

Toegepast op de situatie van de verzoeker : de duur van het huwelijk en de duur van de vestiging in België

Het huwelijk werd afgesloten op datum van 08/04/2009 (zie stuk 3) en duurt tot op heden voort.

De verzoeker en zijn echtgenote hebben minstens één jaar gezamenlijke vestiging gehad in België.

Zoals blijkt uit de registers was de verzoeker op het adres in België reeds ingeschreven op datum van 13/08/2010.

De eis tot echtscheiding is ingediend op datum van 26/08/2013.

Al die tijd waren verzoeker en zijn echtgenote op het gezamenlijk adres.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt trouwens zelf in de bestreden beslissing dat verzoeker sinds 26/08/2013

niet meer samenwoont met zijn Belgische partner.

b).

Het huwelijk tot aan de aanvang van de procedure tot huwelijksontbinding duurde langer dan 3 jaar (in casu meer dan 4 jaar 5 maanden) én er was in België een gezamenlijke vestiging van langer dan 1 jaar (in casu zelfs meer dan 3 jaar).

IV.5.3.

Indien de verzoeker de termijn van het onherroepelijk verkrijgen van het verblijfsrecht verkeerd berekend zou hebben (quod certe non ; zie de bespreking hoger onder middel 1), dan zou die foute berekening wél te wijten zijn aan de fout van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf M

Inderdaad.

a)

De verzoeker heeft zich bevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent zijn verblijfsrecht.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft daarom een mail gestuurd dd. 11/07/2013 waarin naar de oude wetbepaling werd gerefereerd (donderdag, 11/07/2013, om 14.01, van Nele Bourgeois) hoewel op de datum

van het advies de nieuwe bepalingen in werking getreden waren (!) :

"Als betrokkene reeds meer dan 3 jaar over een geldige verblijfskaart beschikt, kunnen wij niets meer ondernemen in geval van een echtscheiding." (zie stuk met nr. 6)

b)

Het advies van de Dienst Vreemdelingenzaken is bijgevolg misleidend omdat op datum van 11/07/2013, zijnde de datum van het advies, niet meer de oude bepalingen van het art. 42quater Vreemdelingenwet van toepassing waren maar wel de nieuwe bepalingen van art. 42quater Vreemdelingenwet waarin de termijn van 3 jaren waarin een einde aan het verblijfsrecht kon worden gesteld werd omgezet naar een termijn van 5 jaren n

c)

Bovendien was het advies dubbel misleidend omdat in tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf aangeeft in dit advies de beslissingsmacht om een einde te stellen niet berekend wordt in functie van de echtscheiding maar in functie van de aanvang van de procedure tot echtscheiding.

Tussen de echtscheidingsdatum en de startdatum van de echtscheidingsprocedure zit vaak een groot tijdsverschil zodat dit advies ten onrechte nadeel kan toebrengen aan de betrokken vreemdeling.

d)

Bijgevolg, kan de verzoeker ingevolge het afleveren van het verkeerde advies, niet ten kwade worden geduid mogelijks een verkeerde berekening (quod certe non) te hebben gemaakt.

In die veronderstelling moet de verzoeker evident beroep doen op het rechtsadagium "nemo auditor propriam turpitudinem allegans".

De Dienst Vreemdelingenzaken, als zorgvuldige overheid, mag bijgevolg geen toepassing maken van een wetbepaling indien het omtrent die wetbepaling zelf foutief geadviseerd heeft én hierdoor de rechtsonderhorige misleid heeft of heeft doen dwalen.

e)

De verzoeker is op het ogenblik van de bestreden beslissing conform het verleende advies ("Als betrokkene reeds meer dan 3 jaar over een geldige verblijfskaart beschikt, kunnen wij niets meer ondernemen in geval van een echtscheiding.") in ieder geval in geldig verblijf gedurende meer dan 3 jaren (zie omtrent de berekeningswijze de geciteerde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hoger, IV.4.3).

Er is immers tot op vandaag nog geen echtscheiding.

Bovendien gezien de berekeningswijze van het verblijfsrecht (zie bespreking hoger onder middel 1) was het verblijfsrecht op datum van de dagvaarding reeds meer dan op datum van 26/08/2013 heeft de verzoeker een eis tot echtscheiding ingediend omdat de verzoeker zijn verblijfsrecht in ieder geval op onherroepelijke wijze had verkregen omdat er tussen zijn visum-aanvraag voor lang verblijf op basis van zijn huwelijk en de bestreden beslissing dd. 20/11/2013 meer dan 3 jaren verstreken was.

Wel kan de verzoeker opmerken dat het advies van de Dienst Vreemdelingenzaken in ieder geval misleidend was - niettegenstaande de verzoeker gelukkig genoeg wel voldoet aan de 3 jaren (zie verder onder middel 1) -, omdat op datum van 11/07/2013, datum van het advies, de nieuwe bepalingen van art. 42quater Vreemdelingenwet in werking waren getreden ! !

Deze echtscheidingsprocedure is nog lopende omdat nog niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarde van feitelijke scheiding.

IV.5.4.

Ten derde stelt de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte in de bestreden beslissing dat het verblijfsrecht beëindigd moet worden omdat de verzoeker zou werken met een IBO-overeenkomst en er geen zekerheid van vaste tewerkstelling is na de afloop van de IBO (sic).

"Arbeidscontract n het kader van IBO-overeenkomst: deze heeft als startdatum 15.10.2012. Een tewerkstelling in het kader van een IBO-overeenkomst heeft te weinig stabiliteit aangezien na afloop van de IBO geen zekerheid van een vaste tewerkstelling bestaat."

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken berust op een compleet, foutieve lezing van de feitelijke elementen in het administratief dossier.

a)

Het contract waarnaar de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst is hoegenaamd geen IBO-contract.

b)

Het contract van 15/10/2012 is een contract van vaste tewerkstelling (zie stuk 4).

Effectief.

Er staat vermeld op het contract dat het een overeenkomst betreft voor arbeiders en dat de overeenkomst aanvangt voor onbepaalde duur vanaf 15.10.2012 (zie artikel2).

c)

De beslissing is dan ook volledig verkeerd gemotiveerd wanneer gesteld wordt dat de IBO start op datum van

15/10/2012 én er na afloop van de IBO geen zekerheid van vaste tewerkstelling is.

Integendeel.

Het was hoegenaamd geen IBO-contract dat startte op datum van 15/10/2012 II

Er was dan ook vaste tewerkstelling bewezen aangezien het contract van 15/10/2012 geen IBO-contract betreft maar een contract van onbepaalde duur voor arbeiders.

a) .

Trouwens, de Dienst Vreemdelingenzaken heeft er zich ook wat te gemakkelijk van af willen maken.

De Vreemdelingenwet bepaalt immers niet dat de bewijslast enkel en alleen op de vreemdeling rust om zijn tewerkstellingspositie te bewijzen.

Ook de Dienst Vreemdelingenzaken dient als een zorgvuldige overheid na te gaan of de betrokken vreemdeling wel degelijk voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De beslissing hangt daarbij dus niet enkel af van wat de rechtsonderhorige aan zou brengen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft allerlei middelen ter beschikking om de tewerkstellingspositie van de betrokken vreemdeling na te gaan (nazicht van de kruispuntbank, nazicht van de Dimona, opgevragen van gegevens aan overheidsdiensten,...).

e)

Aangezien er geen enkele discussie kon én kan bestaan dat de verzoeker wel degelijk voldoet aan alle wettelijke voorwaarden legt hij alle bewijzen omtrent zijn inkomen en alle verklaringen van tevreden klanten voor die aantonen dat aan de negatieve voorwaarde nooit is voldaan geweest om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de verzoeker.

Inderdaad.

De Vreemdelingenwet zegt expliciet dat slechts een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht indien de vreemdeling NIET beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

De verzoeker heeft wel deze bestaansmiddelen (zie arbeidsovereenkomst met stuk nr. 4 - loonfiches onder de stukken met nrs. 8.1 tot en met 8.13).

Daar kan niet anders over geoordeeld worden.

Had de Dienst Vreemdelingenzaken als een zorgvuldige overheid het arbeidscontract van de verzoeker juist gelezen dan had de verzoeker in ieder geval geen negatieve beslissing gekregen aangezien het contract dd. 15/10/2012 géén IBO-contract betrof waarvan nog niet zeker was of de verzoeker daarna een vaste tewerkstelling zou krijgen.

Bovendien had de Dienst Vreemdelingenzaken als zorgvuldige overheid eveneens de kruispuntbank kunnen verifiëren, wat zij overigens in ieder geval doet voor zovele schijnzelfstandigen.

Dan had zij onmiddellijk de vergissing ingezien en gezien dat de verzoeker nog steeds over een vaste tewerkstelling beschikt en inkomsten geniet.

IV.5.5.

Het moge duidelijk zijn dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.12. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"(...) Hij verwijst naar een email van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 11 juli 2013 waarin naar de oude wetbepaling werd gerefereerd.

Hij beweert dat zijn contract d.d. 15 oktober 2012 geen IBO- contract zou zijn, maar wel een contract van vaste tewerkstelling.

Hij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de kruispuntbank had kunnen verifiëren om te zien of hij nog steeds over een vaste tewerkstelling en inkomsten beschikte.

De verwerende partij heeft de eer op beide door verzoeker aangevoerde middelen gezamenlijk te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd in uitvoering van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1r eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

De programmawet van 28 juni 2013 die in artikel 16 een wijziging voorzag van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, trad reeds in werking op 11 juli 2013. De nieuwe bepaling is bijgevolg van toepassing op de thans bestreden beslissing d.d. 20 november 2013 die dateert van na de inwerkingtreding van de programmawet d.d. 28 juni 2013.

De bestreden beslissing bepaalt:

"Uit informatie die wij ontvingen van de gemeente Jabbeke op 10.09.2013 blijkt dat betrokkene sinds 26.08.2013 niet "par samenwonen op het gemeenschappelijke adres (...). Betrokkene woont sinds 26.08.2013 in de (...).

Volgens betrokkene werd de echtscheiding ingezet. "

Verzoeker en zijn voormalige partner wonen sinds 26 augustus 2013 niet meer samen op eenzelfde adres. Voor de toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet is niet vereist dat het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard, doch kan het verblijfsrecht ook worden beëindigd indien er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. De laatste zinsnede van artikel 42quater, §1, 4° luidt immers "of er is geen gezamenlijke vestiging meer". (RvV 15 maart 2010, nr. 40.137; RvV 3 december 2010, nr. 52.344; RvV 11 januari 2011, nr. 54.443; RvV 31 maart 2011, nr. 59.009; RvV 14 april 2011, nr. 59.642; RvV 29 februari 2012, nr. 76.158.

Ten overvloede, dateert de thans bestreden beslissing van na de inwerkingtreding d.d. 11 juli 2013 van de Programmawet van 28 juni 2013 waarbij artikel 42quater van de Vreemdelingenwet gewijzigd werd. Verzoeker kan zich bijgevolg niet beroepen op het oude artikel 42quater.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit de bewoordingen van het contract d.d. 15 oktober 2012 zoals opgenomen in het administratief dossier, duidelijk dat er sprake is van IBO-contract zou zijn. Waar verzoeker in zijn middelen de schending van artikel 3 EVRM aanvoert, laat hij na uiteen te zetten op welke wijze hij dit artikel geschonden acht, zodat zijn middelen onontvankelijk zijn voor zover de schending van artikel 3 EVRM wordt aangehaald.

"De Raad stelt vast dat het verzoekschrift geen uiteenzetting van voldoende duidelijke middelen bevat zoals vereist bij artikel 39/69§1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980. (...) Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtstegel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of het rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden" (RvS, nr. 163.900, 20. oktober 2006; RvS, nr. 166.392, 8 januari 2007.)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 42quater van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoeker aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd. (RvS 20 september 1999, nr. 82.301) Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond."

2.13. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, hij evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Dezelfde vaststelling geldt voor de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.14. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, verwijst de Raad naar het gesteld onder punt 2.3.

De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.15. Artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uitzonderingen op de beëindiging van het verblijfsrecht worden voorzien in artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

2.16. In casu werd het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. In de bestreden beslissing wordt daaromtrent als volgt gemotiveerd: *“Uit informatie die wij ontvingen van de gemeente Jabbeke op 10.09.2013 blijkt dat betrokkene sinds 26.08.2013 niet meer samenwonen op het gemeenschappelijke adres in de (...). Betrokkene woont sinds 26.08.2013 in de (...). Volgens betrokkene werd de echtscheiding ingezet.”*

Deze feitelijke motivering vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker niet betwist noch weerlegd.

2.17. Verzoeker betoogt evenwel dat geen einde kon worden gesteld aan zijn verblijfsrecht waarbij hij verwijst naar de uitzonderingssituatie van artikel 42quater, § 4, 1° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat zijn huwelijk werd afgesloten op 8 april 2009, dat hij op 13 augustus 2010 op het gezamenlijke adres in België werd ingeschreven en dat hij en zijn echtgenote tot de datum van 26 augustus 2013 op dit gezamenlijke adres woonden. Hij stelt verder dat hij sinds 26 augustus 2013 niet meer samenwoont met zijn Belgische echtgenote en dat 26 augustus 2013 eveneens de datum is waarop de eis tot echtscheiding werd ingediend. De Raad stelt vast dat al deze data worden bevestigd door de stukken in het administratief dossier.

Verzoeker meent bijgevolg dat zijn huwelijk, afgesloten op 8 april 2009, tot aan de aanvraag van de echtscheidingsprocedure op 26 augustus 2013, langer dan drie jaar duurde en dat er in België een gezamenlijke vestiging was van langer dan één jaar, in casu van 13 augustus tot 26 augustus 2013.

In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet niet vereist dat het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard, doch dat het verblijfsrecht ook kan worden beëindigd wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten.

De verwerende partij kan worden gevolgd in haar stelling dat wat betreft het verblijfsrecht van een dertdelander, echtgenoot van een Belg, het verblijfsrecht ook kan worden beëindigd wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is (zie in de zin RvS 19 november 2013, nr. 10.070 (c)).

Evenwel antwoordt de verwerende partij hiermee niet op de argumentatie van verzoeker. Immers, ook al kan het verblijfsrecht van een echtgenoot van een Belg worden beëindigd wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, hiermee toont de verwerende partij niet aan dat zij niet gehouden was om toepassing te maken van de uitzonderingssituatie bedoeld in artikel 42quater, § 4, 1° van de vreemdelingenwet.

De Raad herinnert er aan dat bij een beëindiging van het verblijf, dat niet geschiedt op de aanvraag van de betrokkene, het de taak van de gemachtigde is om op een zorgvuldige wijze zijn beslissing voor te bereiden en zich ervan te vergewissen dat verzoeker niet onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, § 4, 1° van de vreemdelingenwet valt.

De verwerende partij kan immers niet ontkennen dat ze op datum van de bestreden beslissing kennis had van hierboven vermelde omstandigheden van verzoekers geval, zoals deze uit het administratief dossier blijken. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat, hoewel op 26 augustus 2013 geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging, er wel sprake was van zowel een huwelijk als een gezamenlijke vestiging die beide meer dan drie jaar hadden geduurd waarvan minstens één jaar in België.

Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde is nagegaan of verzoeker viel onder de uitzonderingssituatie bedoeld in artikel 42quater, § 4, 1° van de vreemdelingenwet. Evenmin blijkt waarom de gemachtigde geen toepassing heeft gemaakt van artikel 42quater, § 4, 1° van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde heeft enkel een socio-economisch onderzoek ondernomen zoals bepaald door artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat aan verzoeker op 30 september 2013 enkel volgende vraag werd betekend: *“In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, §1, alinea 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: ‘Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong’, staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats.”*

De motieven in de bestreden beslissing omtrent de voorgelegde documenten houden dan ook slechts verband met het onderzoek naar de socio-economische integratie van verzoeker, zoals vereist in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet. Dit socio-economisch onderzoek kan echter niet gelijkgesteld worden met het onderzoek naar een eventuele toepassing van de uitzonderingsbepaling van artikel 42quater, § 4, 1° van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vraag of verzoeker aanmerking komt voor de uitzonderingssituatie bedoeld in artikel 42quater, § 4, 1° van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de gemachtigde te dezen zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en in gebreke is gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt vastgesteld.

Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

2.18. Zowel het eerste middel als het tweede middel zijn gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Het gegeven dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 3 december 2013 werd betekend, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet diende te worden beëindigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 november 2013, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES